

Sonet

Lorena Craia

De ce m-apasă tragic această neputință
De a muta din piatră un miez de nenoroc?
Păzit de false gratii, se pare că n-am loc
În mine, când sub mine e-o mare de căință.

Cu grâu de primăvară încins pe la mijloc
Se-apucă șapte babe să spurce-a mea credință;
Pesemne că e vară și mor de stăruință,
Dar toate mă aruncă pe pajiște de foc.

Și tac de-atâta cale ce lung am străbătut.
Opresc birjarul clipei o clipă, apoi tac;
În urmă se desprinde ce am și ce-am avut,

Iar lumea se deschide un veșnic teatru mut.
M-arunc pe scena lui ca într-un vârf de ac,
Ce pare că-ntr-o clipă, subit, m-a desfăcut.

27 ianuarie - 11 februarie 2017, Constanța